

ŽIVOT U RUKSAKU

MAJA KLARIĆ

SADRŽAJ

POLAZAK	7
Želja za kretanjem	8
Trnci u tabanima	9
Što više putovanja	10
Mračne ulice i druge opasnosti	11
Prekomorska putovanja u dnevnom boravku	12
Sanjajući suputnika	13
Nebo u travnju	14
Neprocjenjiva sloboda	15
Plan bijega	16
Istraživači	17
Pred polazak, čitajući o Siriji	18
Brzina zaborava	19
Granice	20
 ZAPADNO OD ŽELJE	 21
Lica Padove	22
Susreti	24
Oda rijeci Isar u Münchenu	25
Zalazak sunca negdje iznad Alpa	27
Pariz u paru	28

Pariz solo	29
Oda lotalici ili putovanje prema jugu	30
Barceloneta	31
Hodajući četvrtima nepoznatih gradova	32
Potrage	33
Andaluzija i brzi vlak Madrid-Sevilla	34
Pisati. Putovati.	35
Oda mjesečini na rijeci Guadalquivir	36
Porto, Portugal	37
Padinama Lisabona	38
O pripadanju	39
Parkovi Dublina	40
Na rtu Mohera	41
S ruba kontinenta. Klifovi Mohera	42
Zeleni otok	43
Nekoliko vlastitih razglednica koje su me dočekale doma	44
 OSVAJANJE PREDJELA UNUTAR TIJELA	 45
Upute za uporabu	46
Iznenada	47
Pejzaži tijela	48
Koordinate	49
Dvoje putnika	50

Zvuk oluje	51
Dokolica	52
O otvaranju srca	53
 U DOLMUŠU	 54
Prve pjesme	55
Savjeti	56
Šutnja s pogledom na Karpate ili koraci po Tampi	57
Sami	58
Pastelne boje Transilvanije	59
Promatrajući suputnika	60
Noćni vlak za Istanbul	61
Valovima stihova	62
Udaljavanja od doma i druga izbivanja	63
Ulazak	64
Obrisi lica u Anatoliji	65
Između minareta	66
Razglednica majci	68
Pismo iz daleka	69
O suputnicima	71
<i>Kara sevda</i> ili tuga Istanbula	72
Metropole velikih zemalja	73
Na putu do Kapadokije	74

Negdje u Turskoj	75
Čežnja za tobom koji ostaješ	76
Mal du retour	77
Razdvajanje	78
 SANJAJUĆI DALEKI ISTOK	 79
Prije sna	80
Goranu, razgovarajući o Mongoliji	81
Tajno mjesto	82
Sam na cesti	83
 RASTANAK	 84
Napuštajući	85
Na obali Save usred noći	86
Odabiri	87
Jedne noći u studenom	88
Ostajanja	89
Riječi	90
Ponekad dok šuti	91
Na vjetru	92
Lutanja	93
U potrazi za slobodom	94

O autorici	95
Impresum	96

POLAZAK

ŽELJA ZA KRETANJEM

Pođi

Odmah

Nemoj previše razmišljati

Samo kreni

I pusti

Da se cijeli svijet

Sam od sebe

Pred tobom raspliće

Zamisli

Sva mjesta na koja ćeš ići

Kako na tebe čekaju

I osjeti

Kako u tebi buja

Želja za polaskom

Sve što je potrebno jest

Zakoračiti

TRNCI U TABANIMA

Iznenadne odluke

Za daleke krajeve

Nepredvidiva putovanja

I hrabri polasci u nepoznato

Možda je ljubav smisao života

Možda putovanja

Jedan savršen trenutak

Koji izmiče

ŠTO VIŠE PUTOVANJA

Putovanja, što više putovanja,
Što više žigova u putovnicama poznanstava!
Preko graničnih prijelaza ulazim i izlazim
Iz osoba koje me puste unutar i van sebe,
Kroz osobe koje mi vjeruju dovoljno
Putujem
I uzmem kao suvenir
Djelić njihova vremena.

Putuj i pamti
Sva mjesta
Ne po imenima
Već po tome
Kako si se osjećao na njihovim ulicama,
Ako su imala ulice.
Pamti mirise i zvukove,
Ne riječi,
Jer riječi bi bilo previše,
Jer se lakše zaborave od mirisa.

Putuj i spavaj uvijek na drugome mjestu
I pusti da pored tebe prolaze
Tuđi životi.
Putuj brodom, vlakom, biciklom
I ne boj se da do nekih mjesta nećeš stići
Ako samo kreneš prema njima.

MRAČNE ULICE I DRUGE OPASNOSTI

Dok sam se spremala za polazak
Redom su mi govorili da se čuvam
Ne znajući da odlazim
Upravo zato kako bih pobjegla
Od stvari kojih bi se trebalo čuvati

PREKOMORSKA PUTOVANJA U DNEVNOM BORAVKU

Nisi siguran sviđa li ti se ili ne
Što je uvijek pomalo odsutna,
Što nikad nije čitava tu,
A ti ne znaš kamo odlazi.

No, sasvim si siguran da voliš
Njene priče o drugim zemljama
Zbog kojih ti se čini da si otputovao
Daleko od svakodnevnog sebe.

Odlazeći k njoj osjećaš se
Kao da krećeš na egzotično putovanje.
Spremaš se satima,
Muči te *Reisefieber*
I pitaš se
Za koliko priča iz njene prošlosti
Trebaš imati putovnicu.

U očima joj vidiš da je već otišla
Premda je tek počela pričati o polasku
I svaki put pomisliš istu stvar
Kako je ona tu tek privremeno,
Kako je sve u vezi s njom
Tek privremeno
I kako bi se od nje vječno odlazeće
Trebalo svakodnevno opraštati.

SANJAJUĆI SUPUTNIKA

Zamišljam da si ti
Bolja verzija tebe
I planiram zajednička putovanja
Po Bliskom Istoku,
Srednjoj Aziji,
Pacifiku,
Po čitavom svijetu koji čeka na nas.

Kad te nema,
Kad u punom sjaju moje fantazije blistaš,
Volim te toliko da bih mogla
Krenuti iz ovih stopa

Pa te obožavam jer voliš putovati,
Istraživati, lutati, letjeti
Premda nikad zapravo nisi ni rekao
Da bi volio otići odavde.

NEBO U TRAVNJU

S balkona naše dvokatnice usred grada
Promatram vedro nebo
Prohladne proljetne noći,
A vjetar koji puše odnekud s juga
Uzima moje misli i raznosi ih

Svuda po svijetu. One koračaju
Po peronima i uskaču u vlakove
Koji polaze prema sjeveru, u svitanje polarnog dana.
Gube se po praznim kolodvorima usred noći,
Moje neodlučne misli. Odvajaju se od mene i odlaze
Na Istok, konjima koji kasom gaze pustinju
I u pijesku im se gube tragovi. Penju se na planine,
Visoko prema vrhovima gdje prorjeđuje se zrak
I plitko dišu, krhotine misli. Natuknice.
Slike krajolika koje se pojavljuju u snovima.
Šume prizora i proplanci odakle se
Daje naslutiti čitav svemir. Nošene vjetrom
Moje neumorne misli hrabro
Putuju neutabanim putovima kroz prašumu
I nestaju u šikari. Uranjanju
U dubine mora i rone
U bezdan bez glasa. Beskrajne
Moje misli ovoga proljeća
Skupljaju hrabrost i od mene odlaze.

NEPROCJENJIVA SLOBODA

Mi možemo otići kad poželimo.

Nitko neće i ne mora znati.

Za nama kad odemo ostaju samo sjene

Po stvarima pored kojih smo prošli.

Mi nikome ne odgovaramo.

Ničiji nas pogled ne može zaustaviti.

Kroz naše kose vijori daleki bezimeni vjetar.

Mi odlazimo i vraćamo se kad nam se prohtije

I nitko ne zna kuda lutamo.

PLAN BIJEGA

„Jednog ćemo dana otići odavde“,
Rekao je čekajući zeleno svjetlo
Na semaforu u Savskoj.
„Daleko od grada,
Od automobila,
Od ove gužve koja nas guši neprilagodljive.
Negdje daleko
Gdje se neće čuti ništa
Osim ptica u rana proljetna jutro.
Onako kako puše vjetar
Mi ćemo letjeti svijetom.

Uskoro ćemo otići odavde
I nikad se nećemo vratiti
Gradovima.“

ISTRAŽIVAČI

Ljudi oko nas
Razgovaraju jezicima koje ne razumijemo –
Razgovaraju o bankama, kreditima, zajmovima,
Stanovima, kućama, vrtovima,
Upisnicama, školarinama, članarinama...
Mi koji izgaramo od želje za polaskom,
Koji ćemo se rasprsnuti u tisuće komada
Samo od snova o drugim zemljama,
Mi koji svaki dan maštamo o cesti,
Koji živimo na kolodvorima i postajama,
Odlazimo uvijek iznova
I sjajni poput zvijezda,
Blistavi dok se širimo po svijetu,
Rastemo najviše
Tamo gdje nas poznaju najmanje.
Mi se prostiremo.

PRED POLAZAK, ČITAJUĆI O SIRIJI

Osjećam polazak kako se bliži,
Kako navire poput plimnog vala.
Odbrojavamo. Uskoro polazimo
Prema krajevima o kojima smo dosad
Samo sanjali, o kojima smo čitali,
Za kojima smo čeznuli dok smo noću
Sjedili na balkonu i pušili duhan,
Promatrali nebo i nabrajali jedno drugom
Gdje bismo sve htjeli ići.
Krećemo
Prema mjestima koja smo označili
Na Velikom atlasu svijeta
Jedne zimske noći na tvom kauču.

BRZINA ZABORAVA

Svi su već daleko
Majka koja je dajući ti topli pullover
Nastojala ne zaplakati
Otac koji te odlučno pratio do perona
I upozorio da ne radiš gluposti
Ljubomorni prijatelji
I ponosni prijatelji
Koji jednako nestrpljivo čekaju da se vratiš

Svi su daleko
Oni koji su te ispratili
I oni koji to nisu htjeli
Oni koje nisi željela vidjeti prije polaska
Da se ne bi predomisli
Oni s kojima si se htjela pozdraviti
Jer si osjećala da ih ostavljaš zauvijek
I da ih takve nećeš pronaći kad se vratiš

Sve je već daleko
Loše stvari koje već dugo želiš zaboraviti
Lijepe stvari koje te tište jer su prošle
Uspomene od kojih si se morala udaljiti geografski
Da bi postale prošlost

Sve je već daleko
Ono od čega si htjela pobjeći
I ono od čega potajno nisi
Sve zbog čega si krenula
Gradovi iz kojih si htjela otići
Ljudi od kojih si se htjela odmaknuti
Jednako daleko kao i ono
Prema čemu ideš

GRANICE

The frontiers are my prison.

Leonard Cohen, The Partisan

Granice ničemu ne služe.

One nas samo razdvajaju

I svrstavaju u skupine.

Čim smo ih prekoračili

Prestali smo

Ičemu pripadati

I pronašli smo svoju slobodu

Hodajući svijetom.

ZAPADNO OD ŽELJE

LICA PADOVE

Mekana, ugodna, udobna
Skrivena unutar zidina
Padova otmjenih uskih ulica
Prozračnih trgova
Studenata koji izvode
Antikapitalističke performanse
Na trgu dei Signori
Tisućljećima stara
Iznošena Padova
Puna istrošenih bicikala
Koji jure kao sprint bicikli
Prepuna kadrova
Filmska
Padova za pokazivanje
Prljava Padova
Polupraznih željezničkih postaja
Mračnih stajališta autobusa
Restorana
Neonskih svjetala
Puna nacionalnih manjina
Iznenadjujuće udomaćenih
Brza Padova
Jureća
Krcata automobilima
Svjetlima semafora koja se prebrzo smjenjuju
Puna lokalnih alkoholičara
Koji na neprepoznatljivom talijanskom
Urlaju na konobarice
U baru na kolodvoru
Zapinju o aluminijske stolice
Dangube na automatima
Koji gutaju kovanice

I ne nude ništa
Zveckanje žetona me dekoncentrira
Dok računam za koliko je minuta
Cijelu napuštam

SUSRETI

Lokalni autobus pun nadobudnih pjesnika
Juri u Castello di Duino u posjet Rilkeu

Pogađam iz koje su zemlje
Prema knjigama koje čitaju
Lamartinea, Goethea, Prešerna

Moja literatura zavarava sve redom
Listam Leopardija
Kojeg sam netom prije polaska
Pronašla na kolodvoru

Mi ne gledamo kroz prozor
Prema morskoj obali i krovovima ljetnikovaca
Po gradovima prosutim po sjeveru Italije
Knjige su naši prozori u svijet

ODA RIJECI ISAR U MÜNCHENU

Za vrućeg nedjeljnog poslijepodneva sredinom kolovoza
Bavarci se odmaraju u Englischer Gartenu
Ljenčareći na suncu.
Poredani uz mirni rukavac,
Umaćući noge u rijeku,
Nalikuju *Doručku na travi*.
Čuvari besposleno kruže na konjima,
A iz daljine se čuje ujednačen ritam bubnjeva
U koje udaraju razgolićeni muškarci.
Savršen trenutak za *siestu*
Ili malo čavrljanja na lošem njemačkom.
Nakon kratkog odmora i sna isprekidanog glasovima
Predlažeš da prošetamo do brzaca
Gdje se gradski surferi natječu s riječnom strujom
Zamišljajući da su na oceanu.
Zabavljaju me njihovi pokušaji da se održe na dasci
Dok mi pričaš o vlastitim egzibicijama.
Vjeruješ da sam ja veliki pustolov
Koji ne bi propustio priliku za novu vratolomiju
Pa me uzimaš za ruku i vodiš do mjesta
Gdje se kupaći bacaju naglavačke u vodu
I plutaju dalje kroz park.
Rijeka je brza i hladna,
Ali ako ti skočiš, skočit ću i ja
I neću se dugo premišljati.
Pomislim kako bi sve valjalo činiti
Prije nego stignemo dobro promisliti
Pa skačem za tobom u Isar
I puštam da me odnosi dalje,
Podno prvog mosta za kojeg se hvatam,
Podno drugog...
Na trenutak sam pod vodom,

Bez zraka,
Valovi me prevrću i izbacuju na površinu
Prije nego se uspijem preplašiti.
Čekaš me niže,
Pružáš mi ruku
I izvlačiš na kopno.
Drugi ćemo put ići do kraja, kažeš,
Pustiti da nas rijeka odnese
Sve do dalekog Studentenstadta, do doma.
Premda smo ga obišli cijelog
Od Odeonsplatzá preko Marienplatzá
Do tko zna kojeg dijela ovog grada,
I dalje najbolje pamtim
Nepromišljen skok u Isar
Oko koje se sunčao München.

ZALAZAK SUNCA NEGDJE IZNAD ALPA

Ovdje gore nema ničega.
Samo nepregledna bjelina,
Oblaci koji se poput pustinje protežu u beskraj
I purpurni krug u kojeg je uronilo sunce.
Trenutak poslije
Preljetajući Alpe
Pogledom pješaćim po njima.
Letimo iznad oblaka
Iznad svega i svakog koga poznajemo
Iznad vlastitih života
Koji nas, tako maleni odavde,
Po prvi put
Nimalo ne brinu.

PARIZ U PARU

Dok promatramo oblake koji se provlače iza tornja,
Nismo sigurni okreće li se Zemlja ili mi
A znatiželjna lica neumorno dolaze
I odlaze
U stotinama.
Ostavljamo vlastite tragove
Po cestama toliko utabanim
Da je svaka razglednica suvišna.

PARIZ SOLO

Dok promatram Pariz kako teče
Mislim samo na tebe dalekog
I ni na što drugo
Kao da uopće nisam tu
Kao da nikada nigdje neću biti
Ako ti nisi u blizini
Da to potvrdiš

ODA LUTALICI ILI PUTOVANJE PREMA JUGU

Vidjevši kristalna jezera Skandinavije
Uskočio je u vlak i projurio kroz hrpu zemalja
Samo kako bi već jednom stigao na jug
I zatim tjednima pješačio planinom
Preko Pirineja prema Santiagu.

Mogao bih stoljećima ovako
Puhati zatiljcima svijeta,
Pomisli često u zoru.

Vrijeme provedeno na putu
Ne mjeri se jednako kao ostalo vrijeme.
Vrijeme između povratka i novog polaska
Ispunjeno je prepričavanjem zgoda
Koje ne poznaju koordinate.

Samo bez karte uspijeva stići ondje gdje želi.
U Andaluziju, možda, u pustoš koja ga poziva
Da iskoči u nepoznato
I među rijetkim grmljem odrijema
Nekoliko dana,
Nekoliko noći udiše
Raskoš zvijezda neznanih
Udaljavajući se.

BARCELONETA

Možda nas samo zato što se bliži kraj puta

Hvata sjeta

Na ovoj velikoj mediteranskoj plaži

U predvečerje

Kad svi odu

I ostave za sobom

Tragove dana u pijesku

Možda samo dok pada noć

Želimo jače

Da ovi trenuci

Traju duže

I da se barem još neko vrijeme

Ne moramo vratiti doma

Barceloneta, Barcelona

I predvečerje pješćano u inozemstvu

HODAJUĆI ČETVRTIMA NEPOZNATIH GRADOVA

Noćas istražujemo Barrio Gotico u Barceloni

Sutra Bairro Alto u Lisabonu.

Noću gradovima najviše pripadamo.

Dok pijemo morangosc, sangriju ili Estrellu

Osjećamo da ih poznajemo bolje.

Ponekad mi se čini

Da je ovo putovanje

Puno rastanaka

Od gradova u kojima bismo mogli ostati.

POTRAGE

Putujemo možda zato što mislimo
Da još nismo vidjeli pravi zalazak sunca
I da je na obali pored Lisabona
Lakše čuti onaj jedan *buć*
Kad sunce upadne u more

Putujemo možda samo zato što volimo
Spremati i raspremati stvari
Jer volimo prijateljima pokazivati fotografije
I stavljati im suvenire na police

Zbog mnogih drugih stvari
Pored putovanja samog
Ponekad i samo zato
Da se možemo vratiti kući

ANDALUZIJA I BRZI VLAK MADRID-SEVILLA

Beskonačni ogoljeni predjeli
Koji nalikuju dijelovima naše duše,
Onima kojima nismo putovali,
U koje još ništa nismo upisali.

Minimalizam Andaluzije
I njena naizgled manjkava prostranstva,
Beskrajno otvorena za ucrtavanje cesta
Kojima kao da putujemo kroz sebe same.

Jurimo Andaluzijom za vrućeg kolovoza
I stapamo se s njezinom ravnicom,
S pustim hacijendama,
Bikovima koji pasu pod rijetkim stablima,
Dalekim nepreglednim horizontima
Zavodljive pustoši.

PISATI. PUTOVATI.

Ovaj prijetvorni krajolik
Likuje nad mojom nemogućnošću
Da ga obuhvatim riječima

Naše su oči otvorene, a opet
Često nam se učini da sanjamo
Puni iskustava
Koje bi htjeli znati opisati
Misli koje još ne znamo kako
Oblikovati u riječi

ODA MJESEČINI NA RIJECI GUADALQUIVIR

Odavde gdje sjedim
Na niskoj drvenoj klupici bez naslona
Vidi se
Puente de Isabel II s jedne
I Torre del Oro s druge strane
Stotinjak metara niže
Cervantes piše *Rinconete y Cortadillo*
Dok se polako pale
Žućkasta svjetla u Calle Betis

Obala ove rijeke je bajka!
Mislim na Maure, na Gibraltar, na Afriku
Dok s jedne strane promatram drugu
Dok mi pogled pokušava upiti
Odsjaj svjetala na vodi.

Obala ove rijeke je bajka,
Drevna legenda koju flamenco gitare
Sviraju na Triani.
Ravni krovovi kuća
Restorani na vodi
Kanui koji klize po površini
Queso manchego u mom sendviču
Sevilla preda mnom,
Ja pored Guadalquivira,
Ta duga rijeka u meni.

PORTO, PORTUGAL

Nagovaraš me da prijeđemo na drugu stranu rijeke
I pijemo porto čitavu noć,
A ja se premišljam jer se bojim
Da me nepoznate noći
Novih gradova
Ne prisvoje...

Porto, Portugal
Miriše
Preko rijeke Douro sve do oceana
Dok se sav razum ne utopi
U staklenoj čaši od dva decilitra
Kuju dižemo uvis za vlastiti
Revolta dos Borrachos.

PADINAMA LISABONA

Po strmim ulicama Lisabona
Iz dana u dan
Pokušavaš pronaći pravi kut za savršenu fotografiju,
Uхватiti komadić ovog grada, ljudi, osjećaja,
Neprestano frustrirana...
Ovog trenutka,
Kakav je sad,
Možemo se samo prisjećati
Njega kako izmiče zapisima...

O PRIPADANJU

Dok koračam preko zelenih polja i livada
U vjetrovito poslijepodne koje me oslobađa tijela
Istodobno bih ti htjela pripadati
I biti slobodna od tebe.
Raduje me način na koji se bezbrižna rasipam
Hodajući irskim brežuljcima u travnju
Po predjelima koje prvi put vidim
I pitam se jesam li te već zaboravila
Prije nego pomislim
Kako bi dobro bilo da si tu.

PARKOVI DUBLINA

Ležimo na travi u St. Stephen's Green.
Ti sviraš usnu harmoniku,
Ja zatvaram oči zbog prejakog svjetla
I snage ugone ovog trenutka.
U zeleno poslijepodne ljenčareći na suncu,
Osjećajući se sasvim udobno u travi
Doima nam se kao da se nikad prije
Ni zbog čega nismo brinuli,
Kao da se nikad više ni zbog čega
Nećemo uzrujavati.

NA RTU MOHERA

Dok stoji nijema na najisturenijoj litici Mohera
I u bezdan baca sve što ju je mučilo dotad
Sjećanja na riječi, misli, sve što je radila a nije htjela,
Dobiva krila i s ruba jedinog svijeta kojeg zna
Polijeće prema oceanu.
Lagana poput povjetarca
Odvaja se od kamena
I lebdi
Nošena mirisom mora
Daleko prema zapadu.

S RUBA KONTINENTA. KLIFOVI MOHERA

Ovdje sve priča o tebi,
Rijeke, doline, brežuljci,
Beskrajno zeleno prostranstvo koje dok diše
Priča o tebi koji bi volio
Hodati sa mnom ovuda
I u proljetnoj tišini sunčanog dana
Zaboravljati gradove.
Ovdje sve priča o tebi,
Stijene po kojima bismo se penjali skupa
I bacali prekooceanske poglede
U daleki svijet iza obzora,
Priča o tebi koji bi volio
Osjetiti ovaj vjetar
Dok stojim uspravna i mirišem
Sve što je donio putem.
Ovdje sve priča o tebi,
Sve ovo što toliko voliš,
Priroda koja te u tragovima
Sadrži dalekog.

ZELENI OTOK

Putujemo preko čitave zemlje
Preko zelenih pašnjaka na kojima zijevaju krave
Ili veselo trčkara janjad.
Idilični se prizori jedan za drugim
Smjenjuju s druge strane prozora.
Jednaki onima koje smo već viđali
Ali na drugačijoj sceni.
Kad budemo prepričavali što smo sve vidjeli
Nitko nam neće vjerovati,
Ali ja još osjećam miris kiše u zraku
Dok smo se iskricali u Derry.

NEKOLIKO VLASTITIH RAZGLEDNICA KOJE SU ME DOČEKALE DOMA

Što više putujemo
To nas manje stvari opterećuje
I naši ruksaci postaju lakši.
Što dalje putujemo
To nam se dulje ostaje
I sve je jednostavnije
Biti daleko.

*

Bila sam tako tužna
Putujući u noći
Predosjećajući da te neću pronaći
Tamo gdje si rekao da ostaješ.

*

Vijugamo planinskom cestom
Na kraju jednog
Na početku drugog putovanja
U zelenom kombiju
Dok sviraju Kinski
A cesta krivuda

OSVAJANJE PREDJELA UNUTAR TIJELA

UPUTE ZA UPORABU

Misliš da poznaješ sva moja lica,
A još ne poznaješ ni jedno.
Kad ti počnem govoriti ono što stvarno mislim,
Kad ti počnem povjeravati svoje ključeve,
Možda se budemo mogli prepustiti.

Jednom kad zaista krenemo, više se nećemo znati zaustaviti.
Putovat ćemo krvotocima, kralježnicama, zglobovima,
Moždanim vijugama,
Rijekama, planinama, atmosferama.
Znat ćeš da putujući s tobom, tobom putujem.

Tad ćeš imati recepte za sve moje prohtjeve i želje.
Znat ćeš čime me možeš umiriti
I što me tjera u bijeg.
Znat ćeš zašto se i kad
Počinjem meškoljiti.
Tad ćeš ucrtati do kraja
Zemljovid mog tijela omeđen tišinom

I nećeš se bojati otići od mene
Znajući da je potrebno da me povremeno pustiš
Samo kako bih se opet vratila.

No, čekaju nas još tisuće kilometara
Prije nego se beskrajan horizont
Prešutnog razumijevanja
Ne rastvori.

IZNENADA

Ljubav se pojavi slučajno
Sasvim neočekivano
Za oblačnog jutra ispod toplog popluna
U kupaonici dok uzimam četkicu za zube
A ti pristavljaš vodu za čaj

Riječi su sekundarne
I nikada neće opisati pogled
Kojim si osvojio
Vrh moje planine

PEJZAŽI TIJELA

Mi, noću,
Pokriveni, neotkriveni,
Nepregledni

Promatram
Obronke i udoline tvog krajolika
Želeći se sunovratiti u njih
Zauvijek izgubljena u riječnoj tišini krvotoka

Strmoglavljujem se niz kukove
Po dubokim kanjonima tvojih bespuća šapćem
I ne znam kamo idem

Obrisi tijela poput horizonata
I beskonačni predjeli kože
Nad kojom moje misli poput orlova kruže

Zaokrećući iza oštarih zavoja tvojih ramena
Pišući za svaki tvoj izbočeni kralježak po pjesmu

Zatvorim oči i udahnem
Tvoj miris za slučaj da te nema.

KOORDINATE

Ona se budi i nastoji upamtiti
Svaku točku u kojoj se dodiruju
Stopala, bedra i dlanovi
Zarobljeni u prostoru
Ona se budi i nastoji upamtiti
Svaku pojedinost tog trenutka
Ormar, strop, prozor
Želeći ga nekako zabilježiti
Nastojeći zaboraviti
Kako se sve s vremenom zaboravi
I kako sve dodirne točke
Neprimjetno
Promijene položaj

DVOJE PUTNIKA

Ti si oduvijek bio njezin,
Još onda dok je slijepo lutala svijetom
I sama u tišini planinske noći
Gledala zvijezde.
Oduvijek si želio otići s njom,
Otputovati daleko, na sam kraj svijeta
Koji se skrivao iza horizonta.
Ona je oduvijek tebe tražila,
Na svim mjestima koja je obišla
Zavirujući sve dublje
Dok te nije pronašla
Sklopčanog u čekanju.
Ti si oduvijek bio njezin,
Ona je uvijek s tobom putovala.

ZVUK OLUJE

Namirišeš kišu

Dok hodamo

Nečujno u poslijepodne

I nasmiješiš se

U zvuku nadolazeće oluje

Kojeg samo mi čujemo

Pa me hvataš za ruku

I sklanjaš od nevremena

Duboko u sebe

Mi smo tek počeli pričati

O zajedničkim putovanjima

A moje srce već sasvim

Pripada tebi

DOKOLICA

Vikendima poslijepodne
Sve se pustoši oko nas otvore
Da nas usišu nečujno u letargiju.

Koja nemoć! Koje posvemašnje nepostojanje
Ičega što bi nas odvratilo
Od neobraćanja pažnje ni na što.

Kako su ogromna ova prostranstva,
Kako nepristupačna za pješačenje
Onda kad se gluposti nagomilaju
Kad tolike dobre dane
Zamijeni jedan monoton i siv.

Pustinjom nedjeljnog poslijepodneva
Kad ništa ne potiče maštu
I ništa nije dovoljno zanimljivo,
Pješačim dugo i ne nailazim ni na što
Što bi me usvojilo.

Siječanjska melankolija,
Zimsko samovanje u predvečerje,
Kad napada snijeg s druge strane prozora,
Iz udobnog se prekrivača pretvara
U omču mirovanja.

Pustinja ne-iskustava, nemoći,
U iščekivanju telefonskog poziva,
U iščekivanju ljudi, stvari, povratka, polaska,
U čekanju
Praznina koja se prelijeva iz korita
Uvijek pomalo prisutna
Nevidljiva kad smo bolje raspoloženi.

O OTVARANJU SRCA

Danas, dok šutke pada prvi snijeg,
A mene preplavljuje sve što još nisam rekla,
Vraćam se pustinjama koje nosim u sebi,
Kojima još nikom nisam dopustila hodati,
Za koje sam mislila da su sigurno skrovište
Promjena mojih raspoloženja...
Sve dok se ti nisi pojavio odjednom
I počeo primjećivati nijanse mog ponašanja.

Ti koji još ne poznaješ moje ruke
Htio bi da te vode neotkrivenim prostranstvima
U kojima je dosad bila noć,
Koje nijedno od nas ne poznaje dovoljno
Da bi hodalo njima bez karte.

Kad spavamo, kad smo posve razdvojeni,
Dok ja sanjam o pampama Južne Amerike
A ti o planinama Istoka,
Udaljeni tisućama kilometara jedno od drugog
Ne dosežemo se.

Ujutro, kad se najmanje poznajemo,
Dok se pitamo tko smo
I tko će se kome dati pripitomiti,
Poželimo zauvijek ostati neukroćeni
I ne prepuštati se navigaciji drugih ljudi.

Ušetaš među moja prijašnja iskustva
Očekujući da nam neće stajati na putu
I da sam ja cijelo vrijeme samo tebe čekala
Ne znajući da svatko od nas ima svoje zakone
Koje bi valjalo naučiti
Prije nego krenemo na put.

U DOLMUŠU*

* prijevozno sredstvo i jedno od obilježja Turske, kombi koji polazi tek kad je pun putnika

PRVE PJESME

Ovo je prvi od tolikih prvih zapisa o ovom putovanju,
Fragmenata misli o njemu.

Ne sjećam se dana kad smo odlučili krenuti.
Sjećam se samo jedne rečenice
Koja možda i nije bila prva.
Rekao si da bismo trebali skupa otputovati,
Negdje daleko,
Biti odsutni mjesecima.

Možda sam stoga
Jer sam toliko dugo čekala
Da kažeš takvo što
Već imala kartu u ruci
I sa spremnim ruksakom na leđima
Krenula
Ravno u srce sunčanih dana
Na dugoj cesti u nepoznato.

SAVJETI

Nad oživjelim putevima, šarenim usjevima
I makovim poljima u cvatu
Lebdi moja tuga jutarnja.

Miklós Radnóti, Skrušeni dani

Sjedili smo ležerno na kauču
U toplom dnevnom boravku
Negdje u židovskoj četvrti
Dok je vani po Budimpešti
Tvrdoglavu lijevala kiša

Tibor je pričao o gradovima
Koje valja upoznavati srcem,
Ne tražiti datume, činjenice, imena
Koja nam ionako neće ništa reći.
Na samom početku
Dugog putovanja
Usput je upitao što želim.

Želim se smiriti.
Želim uhvatiti pravi vlak.
Želim vidjeti lijepe stvari putom
Do tamo
Natrag
I poslije.

ŠUTNJA S POGLEDOM NA KARPATE ILI KORACI PO TAMPI

S vrha planine

Mirišu brončane šume.

Iz niske se trave čuju glasovi kukaca,

A borovi bacaju nijeme sjene po obroncima.

Zaronili smo u Karpate

Da čujemo priču o planini,

Ali ona nam je cijelim putom

Pričala o nama samima,

Ušutkivala nas i učila kako

Hodati u tišini.

SAMI

Možemo se penjati stotinama metara
Satima jedno pored drugog
Šušcati po uvelom lišću
Do najviše točke na kojoj sunčeve zrake
Griju požutjele vlati trave
I u beskrajnoj tišini jesenskog poslijepodneva
Razmijeniti pokoji pogled,
No svaki put kad se krenem
Penjati po tvojoj planini
Osjećam da te nema
I koračam u samoći.

PASTELNE BOJE TRANSILVANIJE

Nikad nijedna moja jesen
Nije imala boje kao ova
Dok s livade podno dvorca u Branu
Promatram valovita brda
Kako se na njima prelijevaju
Nijanse žute i smeđe
Kao gusta kremasta tempera.
Nikad nijedna moja jesen
Kao ova u listopadnim šumama Transilvanije
Nije bila toliko šarena.
Smeđi naslonjači
I prljave narančaste zavjese
Lišće po kojem se vani
Prelijevaju iste nijanse
Crvene krošnje koje mirišu
Na oker, broncu i blijedo zelenu
Toplo je u listopadu,
Ugodno, mekano i oblo.
Kako bi i moglo biti drugačije?
Oko nas su samo dobre boje.

PROMATRAJUĆI SUPUTNIKA

Goran spava i izgleda poput dječaka
Naslonjen na ruksak s rukama u krilu
U dubokom snu
Za jednosatne vožnje do Soluna.
Gledam ga sa sjedala nasuprot,
Njega umjesto grčku ravnicu
I predjele oko Litohora
Pitajući se o čemu sanja,
O čemu razmišlja svaki put dok šuti,
A ja želim da misli o meni.
Goran spava i izgleda poput dječaka
Kojeg bi trebalo čuvati
Premda zapravo on čuva mene
Od prosjaka na kolodvoru u Sofiji
Od mračnih ulica Bukurešta
Od smrzavanja podno Olimpa
Noću dok mi grije mrzle noge
I štiti me od svega po putu
Osim od sebe same.

NOĆNI VLAK ZA ISTANBUL

Za neke bismo noći
Htjeli da traju vječno
Poput ove u vlaku za Istanbul

Nevjerojatna toplina u kupeu
Uljuljkuje nas u primamljiv san
Dok istovremeno želimo zaspati
I želimo zapamtiti
Puni mjesec s druge strane prozora
Planine i brda koja se smjenjuju
Okupana svjetlošću zvijezda

Htjeli bismo da potraje ova noć
Na putu iz Soluna u Istanbul
Sad kad nemamo više ništa
I imamo sve što nam je ikada trebalo

VALOVIMA STIHOVA

Kad bi barem ove riječi
Mogle povesti na putovanje
Tebe znatiželjnika
Koji, dok čitaš ove stihove,
Pristaješ u luke nepoznatih gradova
I na nekoj bučnoj ulici u Alžiru
Slušaš priče o ukletom bodežu
Koji, dok čitaš ove stihove, zamišljaš
Uvale Mediterana i tržnicu u Maroku

Kad bismo na stihovima
Mogli oploviti svijet
Onako kako ga oplovljavamo
Kad čitamo Kavvadiasa
Čiji kompas nikako da se smiri
Dok razmišlja o novim plovidbama

Bi li bilo potrebe da putujemo
Kad bismo putovali stihovima
Onako kako mi se čini da putujem
Aliteracijama, asonancama i opkoračenjima
U pjesmama o svijetu koji se osmijehom
Neistražen rimuje

UDALJAVANJA OD DOMA I DRUGA IZBIVANJA

I ako je siromašnom nađeš, Itaka te nije obmanula.
Tako mudar kako si postao, s tolikim iskustvom
Već si shvatio što Itake znače.

Konstantin Kavafis, Itaka

Mislim na Kavafisa
Dok šutke grabimo kilometre
I prisjećam se prvog puta kad sam ga čitala
Jednog sunčanog jutra na terasi
Na mediteranskoj obali ne toliko drukčijoj od ove
Kad sam poželjela da me mirisi začina
Iz njegovih pjesama, miris mora
I glasovi mornara koji se iskrcaju po lukama
Zgrabe za ruku i povuku za sobom
Brodovima koji u sumrak vraćaju umorne mornare
I pučine koje postaju luke
Kao što more nepoznatih lica
Postaje ono jedno kojem se vraćamo
Odlaziti da bi se vratili
Udaljavati se da bismo bolje vidjeli
Ono što smo ostavili za sobom
I neprestano se vraćati
Na Itaku koju poričemo

ULAZAK

Vedra noć na turskoj granici:
Veliki bijeli mjesec obasjava tračnice
Udaljeni žamor konduktera
Koji piju kavu u dnu vagona
Naše stvari razbacane po podu

Uskoro će šest i prva predgrađa

Naslonjena na zamagljeno staklo
Čekam da iz beskrajne tame
Izrone poznati obrisi
Aje Sofije i Plave džamije
Palače Topkapi i mostova preko Bospora
Čekam da zamirišu
Začini s *bazaara*
Da se kroz studenu noćnu tišinu
Probiju glasovi trgovaca
Da postane stvarno sve ono
Što si nabrojio
Kad sam te pitala
Na što misliš
Kad misliš na Istanbul

OBRISI LICA U ANATOLIJI

U dalekim zemljama
Po bezbrojnim gradovima
Punim imena, oblika, glasova
U kakofoniji neprepoznatljivih zvukova
Kad me uhvati želja da pobjegnem

Zažmirim
I pomislim
Na ono što me čini sigurnom
Na poznato tvoje lice
Koje se smiješi dok me ispraćaš
I govori mi
Vratiti se može samo tamo
Gdje te netko čeka

IZMEĐU MINARETA

Osluškujem Istanbul, usredotočen, zatvorenih očiju.

Orhan Veli Kanik, Osluškujem Istanbul

Na dokovima Zlatnog roga
Dok je hladno poslijepodne postajalo
Još hladnije pokraj mora
Ulijevajući se iz kanala u Bospor
Kojeg tada još nismo vidjeli
Samo Most koji je u daljini dao naslutiti
Novi kontinent na kojeg ćemo uskoro zakoračiti
Istanbul je mirisao na ribu
Ribari na Mostu Galata i oni uz Bospor
Strpljivo su pecali i spravljali
Balik ekmek kojeg smo jeli pored *vapora*
Sa starim mornarima koji su nam pričali o tome
Kako već trideset godina voze brod duž kanala
I kako nikad ne bi radili ništa drugo
Sjatile su se oko nas
Kad smo počeli motati duhan
Punu vrećicu kupljenu na *Grand Bazaaru*
Od dječaka koji ti je rekao
Kako lijepu curu imaš
A ti si se samo nasmijao i okrenuo prema meni
Jer smo se već navikli na to da me promatraju
U ovoj zemlji gdje sam jedina kovrčava
Valjda se zato u otmjenom restoranu na Sultanahmetu
Gdje smo si mogli priuštiti samo malo pivo
Ali je toliko kišilo u Istanbulu toga dana
Da smo se morali negdje skloniti
Konobar raspitivao za prirodu našeg odnosa
O kojoj nisi htio reći ništa

A meni je došlo da te na Istiklal Caddesi
Upravo u trenutku dok je posred ulice
Prolazio Nostalgичni tramvaj
Zagrlim toliko snažno da znaš
Koliko mi je drago da smo zajedno na Taksimu
U ulici prepunoj mirisnih slastičarni i trgovina čokolade
Meni je došlo da te zagrlim
Ali smo upravo ulazili
U najromantičniju ulicu u gradu
Koja je cijela nalikovala budoaru
I mislila sam da bi bilo previše
Da te baš tad uhvatim za ruku
Ako već nisam prije
Pa sam te samo, nakon što smo izišli iz Alžirske,
Poljubila u obraz i rekla ti
Nešto čega se više ne sjećam
Ali znam da si se ti nasmijao
i poljubio me zauzvrat

RAZGLEDNICA MAJCI

Vrlo je vjerojatno

Da ti u ovom trenutku

Stojiš u kuhinji i precrtavaš

Još jedan dan na kalendaru

Ali ja ti još ne mogu sa sigurnošću reći

Kad ću se vratiti

PISMO IZ DALEKA

Ja čekam.
Dođi kad vrijeme bude takvo
Da je povratak nemoguć.
Orhan Veli Kanik

Nabasavši na Kanikovu zbirku poezije
Prošaranu natuknicama koje sam bilježila
Putujući po Turskoj
U misli mi se vraćaju prizori
Tebe kako čitaš u autobusu
I povremeno bacaš pogled kroz prozor
Pa kažeš
Gle ovo, koja ravnica!
Dok jurimo prema Selcuku.
Razmišljam o stvarima koje ti onda nisam rekla,
Što sam osjećala za tebe, što sam osjetila
Dok si stajao na vrhu stijene u Kapadokiji
Bijele kao da je od šlaga, mekane i oble,
A ti pokušavaš fotografirati zalazak sunca.
Htjela sam ti to reći tada, ali bojala sam se da ne bi shvatio
Koliko i zašto su bile bitne pustolovine koje smo podijelili
Puneći ruksake suvenirima koje smo nosili doma
Prijateljima koji su iščekivali
Naš nikad najavljen povratak
Sitnicama od kojih neke još stoje na mom ormariću
Krhki kamenčići koje sam sakupljala po Pamukkalama
Dok si ti oblačio cipele skinute prije duge šetnje
Kad si rekao da se osjećaš kao u raju,
A to se ne može osjetiti bilo gdje
Samo na mjestima gdje poseban omjer
Krajolika i ljudi s kojima ga dijeliš

Stvori atmosferu koju ćemo dugo pamtiti.
Sjeti se, jednom kad te napusti taj osjećaj,
Kojeg smo trebali bolje čuvati,
Kako smo se gledali onog poslijepodneva na Peloponezu
Kad nije bilo potrebno ništa osim tog sunca koje je grijalo
Kao da je sredina ljeta
Kad pod borovima nije potrebno raditi ništa
Osim mirisati iglice i disati.
Sjeti se kako je bila potrebna samo jedna kabanica
Da pokrije nas dvoje
Tako velike tada da smo bili čitav svijet
Nastanjen licima koja smo vidjeli putujući
I pusti ih neka opet ti šapuću
Kako treba samo krenuti da bismo se osjećali dobro
Samo malo se pomaknuti od svega što nas inače okružuje
I kad stigne ovo pismo do tebe
Kad ga otvoriš, prije nego ga pročitaš,
Pokušaj namirisati moju kosu
Svježe opranu u izvorskoj vodi
Neke bistre grčke rijeke
I mene onakvu kakva sam bila u to vrijeme
Opet povedi na put.

O SUPUTNICIMA

Promatram te da bih se malo rastužila
Dok šutiš, dok spavaš, dok gledaš u drugom smjeru
Da ne bih odmaknula predaleko
Od tebe koji ionako nestaješ
Kilometar po kilometar.
Pa se pitam
Da li nas lijepe stvari koje se događaju
Spajaju ili još više udaljuju
Dok na istim ulicama
Otkrivamo različite svjetove.

Ponekad smo putujući u dvoje
Usamljeniji nego da smo sami.

KARA SEVDA ILI TUGA ISTANBULA

Kažeš kako je Istanbul „ful romantičan“
I ne vidiš ironiju svega toga
Nisi je vidio ni dok smo se spuštali niz Alžirsku ulicu
Kroz tamno crvena svjetla francuskih restorana
Iz kojih je dopirala glazba i mirisalo vino,
Mirisala topla noć.

„Stvarno jest romantičan“, potvrdim
Pa zašutim i pokušam te pogledati
Da uhvatim barem tračak nekog osjećaja
Koji se odavno odvojio od mene.

Ni u najromantičnijoj ulici u Istanbulu
Nisi me uhvatio za ruku
Premda sam ja u Istiklal Caddesi
Blistala na kiši.

METROPOLE VELIKIH ZEMALJA

Jurili smo kroz Ankaru
Probijali se kroz gužvu
Ali je pričao o Nazimu Hikmetu
A ja sam nastojala čuti i njega
I Nazima i glasove Kizilaya
Ljude koji su čekali kod Dosta
Automobile koji su trubili
Konobare koji su pozivali unutra
Utakmicu Galatasaraya i zvižduke
I stotine, stotine zvukova
Bučnog centra glavnog grada
Htjela sam se skloniti
Ali nije bilo mjesta

NA PUTU DO KAPADOKIJE

Presijecamo Anatoliju,
A mene hvata golemi *Weltschmerz*.
Istodobno želim upoznati sve
I biti daleko od svih.
Mjesto prema kojem smo se uputili
Za mene je
Utopija.
Ipak, stišćem zube i ne dam se.
Paničariš bez veze
I uvjeren si kako nema šanse
Da danas vidimo Pamukkale
Jer će, dok stignemo,
Već pobjeći svi autobusi za Goreme
Tiho ti šapnem, ali još me ne čuješ.

Ako dovoljno snažno vjerujemo
Na kraju uvijek stignemo
Tamo gdje toliko želimo.

NEGDJE U TURSKOJ

Neko vrijeme
Nekoliko minuta ili nekoliko sati
Nisam osjećala ništa osim
Topline poslijepodnevnog sunca na obrazima
Koji su se žarili
Od približavanja zalaska
Od umora nakon dugog hodanja
Od zaboravljanja
I prihvatanja činjenice
Da sjedim na vrhu
Pješčane stijene usred Kapadokije
Tamo gdje Crvena dolina prelazi u Dolinu ljubavi
Tamo gdje svaka misao o svakodnevici isparava
I ostaje samo nevjerojatno
Osjećanje krajolika.

ČEŽNJA ZA TOBOM KOJI OSTAJEŠ

Često bih čekajući na peronu
Mislila da mislim na tebe
Samo kako bi što brže
Stigao taj vlak
No, drijemajući u večernjem
Vlaku od Livadije za Atenu
Postalo mi je jasno da mi nedostaje
Onaj trenutak u zoru na moru
I jutarnji osmijeh u toplom.
Ali je pravac kojim sam išla
Vodio dalje na jug
Daleko od tebe koji ostaješ
Na sjeveru moga zemljovida
A čežnja koja se gomilala
Za domom, za tobom, za tvojim licem
Poprimala je čudne oblike
Zanesenosti sve većim udaljavanjem
I što sam dalje odlazila
To te je više bilo
Tamo gdje te nije bilo nimalo.

Kako bi ikad Atika mogla mirisati
Na pro hladnu večer na Jadranu
A da moj kompas na dnu torbe
Uporno ne pokazuje sjever

MAL DU RETOUR

Lijepo može biti samo ono što je na suncu.

Béla Hamvas

Sad mi se čini
Kao da pišem
O nečemu što se nikad nije dogodilo.

Ti si jedini svjedok
Poslijepodneva na Egejskom moru
I moje nesmotrenosti u Bukureštu,
Ali nisam sigurna mogu li ti vjerovati.

Po povratku
Nema ni trenutka
U kojem ne osjećamo
Geografsko vremenski nesklad.
Kao da smo zaboravili vratiti sat
Na srednjoeuropsko računanje vremena.

Prepuni doživljaja
Koje nikada nikom
Nećemo uspjeti prepričati
Vječno izgubljeni
Za one koji su nas čekali.

RAZDVAJANJE

...I kad nas u zoru
Zvijezde zovu ruku pod ruku
Ipak skupa krećemo
Prema suncu.

Miklós Radnóti, Tihi stihovi pognutom glavom

Odlaziš doma i ostavljaš me
Da sama prebrodim melankoliju povratka
Da beskonačno dugo čekam
Neku novu osunčanu cestu,
Novi prvi dan,
Prvi idući polazak,

Ali ja više ništa ne znam raditi bez tebe.

SANJAJUĆI DALEKI ISTOK

PRIJE SNA

Svake večeri dok toneš u san
Zamišljaš
Kako sjedaš na dvogrbu devu i krećeš
Putuješ
Sve do pustinje Gobi
Daleko
Tamo gdje mongolska mjesečina
Miluje misli
Svojim dugim bijelim prstima

Tvojim snovima puše vjetar
I komeša pustinjski pijesak
Dok sve unaokolo prekriva magla
Zbog koje ne znaš točno gdje si
I raduješ se

Prekida mi san
Prodoran zvuk
Kad puhneš u rog preko pustinje
Ali se smiješim jer znam da si napokon stigao
Tamo gdje si toliko htio

GORANU, RAZGOVARAJUĆI O MONGOLIJI

Mi kao da smo već tamo
Kasno u noći razgovarajući o Istoku.

Kažeš da nije samo
Egzotična duhovnost Drugog
Ono što te vuče ka Istoku
Već i pustinja koju očekuješ naći,
Duša Svijeta.
Sit lica Zapada, njegovim bezbrojnim maskama,
Želiš izgubiti se u pustinji Gobi, daleko od svih,
Jer misliš da će ti posvemašnja tišina
Reći više od svega što dosad si čuo,
Da će ti neprisustvo drugih ljudi
Otkriti način na koji im pripadaš.

No, mi već nosimo pustinju u sebi i znamo
Da vjetrovi koji u nama pušu
Neprestano mijenjaju oblik njenih dina.
Zato i jesmo tako nestalni,
Zato nam je tako malo potrebno da krenemo...
A jednom kad tamo stignemo
Počet ćemo se utjecati Zapadu u sebi,
Iskustvima koje znamo dijagnosticirati.

Jedno smo drugom fatamorgana,
Privid oaze u lutanju
Jer, da smo sami, ne bismo se imali gdje
Odmoriti od sebe.

Putujući prema Istoku
Nismo sigurni
Odlazimo li ili se vraćamo.

TAJNO MJESTO

U rano se jutro
Ništa nije čulo
Osim vjetra koji je češljao borove
A još pospani potok
Kristalno čist
Lijeno se rastezao po stijenama

Mi smo se budili
Visoko u planini
I čitav je svijet pod našim nogama
Treperio

Rađao se dan
Bez riječi
A jedna je srna
Bešumno protrčala u blizini

Ništa nisi rekao
Samo si se nasmiješio
U rana jutra poput ovog
Šuti se najljepše

SAM NA CESTI

Mislim o tome kako

Lijepe stvari nisu ni upola tako lijepe

Kao kad ih imaš s kim podijeliti

Nekome o njima nešto reći

RASTANAK

NAPUŠTAJUĆI

Dok je odlazila
Plakala je
Ramenima
Kukovima
Koljenima
Kao da sve su se rijeke
Njenim kopcima utjecale
Kao da tresle su se planine
Pod teretom neba
Koje nad njom se nadvilo
Plakala je i rasipala se
Po svemu što zajedno su prošli
Po svim lijepim uspomenama
Kišila

NA OBALI SAVE USRED NOĆI

Nakon kiše
Ostalo je samo blato
Kroz koje su gazile
Njene iznemogle misli
I iskustvo patnje
Koje ju je guralo
Preko ruba

Željela bi se pretvoriti u rijeku
I nikad se nigdje ne zaustavljati
Ne obazirati se na lica pored obale
I nestati u nekom moru bez imena

Uz rijeku
Uz rijeku,
Koja otječe, koja odnosi,
Koja je oduvijek odnosila
Sve ružne riječi koje smo progutali.

ODABIRI

Ti koja si nekoć bila satkana sva od smijeha
Koja si sva bila protkana suncem
Sad si se rasplinula u maglicu
Tako laganu da jedva joj se osjeti prisutnost
Sad si prazna ljuska oraha
Izgubljena u prašini ceste

Zato što nisi otišla
Onda kad si mogla

JEDNE NOĆI U STUDENOM

Upravo dok je padala u očaj
Razmišljala o jednoj stvari koja bi je navela da ostane
On je došao i povukao je za ruku

I pričao je
O tome kako rijeke
Mirišu prije kiše
I kako se voda ponekad
Tajanstveno nasmiješi
Ako joj kažeš lijepu riječ

Znala je
Da su strane svijeta
On bi bio istok
Ona zapad
I bila je spremna
Naći se na pola puta

Ali je dašak tog neobičnog vjetra
Nestao istom brzinom kojom je i stigao
Dok se još osvrtala
Zadovoljna u nevjerici

OSTAJANJE

Kad ostane samo vjetar

Vjetar

Kad sve druge misli ispare

Poželjet će da je otputovala s njim

Daleko u pustinju o kojoj je uvijek govorio

Visoko u planinu koja ga je dozivala

Napuštenog u osvit

Kad ostane samo vjetar

I miris dalekih prostranstava

Poželjet će da je krenula

Da je stotinu stvari svakodnevno

Na to ne podsjeća

RIJEČI

Srce se slama od riječi

Riječi

Izgovorenih žurno

Zamaskiranih u osmijeh

Na vjetru

U mirisu

Nevremena koje stiže

Nenajavljeno

PONEKAD DOK ŠUTI

Prisjeća se
Riječi koje je rasipala
A koje nisu značile ništa
Riječi koje je rekla
A nije smjela
Zamjenskih riječi
Iza kojih se skrivala

Prisjeća se
Riječi izgubljenih u vjetru
Krajoliku koji je govorio
Kojeg je ušutkala

Prisjeća se
Noćnih riječi
Za koje se pitala
Vrijede li i ujutro
I žali stvari koje još trunu u mraku

A kad se godinama poslije
Nečujno ušuljao
Na mjesto pored njezinog
Tada mu je kroz san
Napokon rekla
Kako čitav život čeka
Da popriča s njim

NA VJETRU

Na vjetru

Ne ostaje ništa

Osim slomljenog srca

Po čijim se komadima

Kao po staklu

Cijede kapi kiše

I s njega brišu

Prašinu koja se nakupila

Otkad smo napušteni

LUTANJA

Ni oblaci tih dana
Nisu vidjeli Gorana
Koji je u magli jutarnjeg nevremena
Zalutao među krošnjama.
Nebo se spustilo
I progutalo njegove tragove
Prosute po svježim utabanim putevima.

Sve dok se jedne noći
Nakon dugog lutanja
Nisu začuli njegovi koraci
Pred vratima iza kojih je ona
Cijelo vrijeme čekala
Da tražeći sebe
Pronađe nju

U POTRAZI ZA SLOBODOM

Jučer dok smo pričali o odlascima
Uzeo si me za ruku i rekao
Da nikada nećeš zaboraviti
Dan kad smo se sreli

Tvoje me rečenice proganjaju
Dok se pretvaram da ih se ne sjećam
Dok mi citiraš redom
Sve što sam ikada rekla

Upamti ovu sliku
Nas dvoje u mraku
Kako šutnjom se pozdravljamo

Priželjujući da se jednom
Ponovno pronađemo

Maja Klarić

Rođena u Šibeniku 1985. godine. Diplomirala je engleski jezik i književnost i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, s diplomskim radom na temu *Suvremeni hrvatski putopis*. Piše poeziju i prozu, a radi kao urednica i književna prevoditeljica. Vodi Kulturnu udrugu Fotopoetika u sklopu koje organizira razna događanja kao što su međunarodni pjesnički susreti *Šumski pjesnici* u Butorima pored Grožnjana i *Martinska, Martinik* u Šibeniku.

Objavljivala je u raznim novinama i časopisima: Zarez, Quorum, Knjigomat, Poezija, Tema... Zastupljena je u antologijama *Erato 2004.* (Zagreb), *Rukopisi 32* (Pančevo), *Ja sam priča* (Banja Luka), *Sea of Words* (Barcelona), *Castello di Duino* (Trst), *Ulaznica* (Zrenjanin). Nagrađena je na međunarodnom pjesničkom natječaju *Castello di Duino* (Trst, Italija, 2008.), međunarodnom natječaju za kratku priču *Sea of Words* (Barcelona, Španjolska, 2008.) i natječaju *Reciklažom do umjetnosti* na otoku Krku (2019.). Dobitnica je UNESCO-ove stipendije za rezidencijalni boravak na otoku Itaparica, Brazil, 2012. i 2019. te stipendije organizacije MOKS za rezidencijalni boravak u Estoniji (Mooste, Tartu). Poezija joj je prevedena na engleski, talijanski, španjolski, mađarski, grčki, portugalski i farsi. Sredinom 2020. godine pokrenula je projekt *Bookmobil, putujuća knjižara* te počela putovati Hrvatskom u renoviranom kombiju, promovirajući književnost i ljubav prema čitanju.

Objavila: *Život u ruksaku* (poezija, 2012); *Quinta Pitanga* (poezija, 2013); *Nedovršeno stvaranje* (poezija, 2015); *Vrijeme badema* (putopis, 2016); *Približavanje zore : put 88 hramova* (putopis, 2019); *Četiri elementa* (poezija, 2020).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 67

Maja Klarić

ŽIVOT U RUKSAKU

© 2023 Maja Klarić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

Pexels / Pixabay.com

Objavljeno

26. ožujka 2023.

ISBN 978-953-374-073-7 (HTML)

ISBN 978-953-374-074-4 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-075-1 (PDF)

ISBN 978-953-374-076-8 (MOBI)

Prvo izdanje

AGM, Zagreb, 2012.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**